



Arrest

nr. 220 508 van 30 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 januari 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor verweerder .

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 mei 2018 diende verzoekster op grond van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als Unieburger – houder van toereikende bestaansmiddelen (bijlage 19).

Op 23 november 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 25.05.2018 werd ingediend door: Naam : C., H.A., Nationaliteit Nederland, Geboortedatum: (...), Geboorteplaats (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene diende op 25.05.2018 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40, §4, 1e lid, 2 - wet 15.12.1980). Ter staving van haar aanvraag legde betrokkene volgende bewijsstukken voor: de identiteitskaart van haar garant; bewijzen van stortingen van een UWV-uitkering, bewijzen van stortingen op naam van haar garant door de FOD sociale zekerheid en een bewijs over een ziektekostenverzekering te beschikken.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40, §4, 1e lid, 2° - wet 15.12.1980) dient betrokkene aan te tonen dat hij over voldoende inkomsten beschikt om te voorkomen dat hij ten laste zal vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Overeenkomstig art 40, §4, 2e lid (wet 15.12.1980) moeten deze bestaansmiddelen minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand verleend kan worden, in kader van de evaluatie van deze bestaansmiddelen wordt er rekening gehouden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer gekeken wordt naar de aard en de regelmaat van de inkomsten als ook naar het aantal personen ten laste.

Aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken kan er geconcludeerd worden dat betrokkene tracht aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken door middel van haar uitkering van de UWV en door haar garant die een uitkering van de FOD sociale zekerheid ontvangt. Met betrekking tot haar uitkering van de UWV dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond in welke hoedanigheid zij deze uitkering krijgt. Nergens in het dossier is er enig bewijsstuk terug te vinden dat aantoonst voor welke reden zij deze uitkering krijgt of zij deze uitkering naar de toekomst toe kan houden, of deze even hoog zal blijven en of ze deze kan behouden als zij naar België verhuist. Er dient eveneens opgemerkt te worden dat de uitkering die zij krijgt daalt in juni, wat het vermoeden doet ontstaan dat de uitkering van betrokkene degressief van aard is. Betrokkene toont bij gebrek aan bewijsstukken, dus niet aan of deze uitkering kan voorkomen dat zij ten laste zal vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Aangezien de aard, de regelmaat en de continuïteit van deze uitkering niet aangetoond werden, kunnen deze bewijsstukken onmogelijk meegenomen worden in de evaluatie van de inkomsten van betrokkene. De uitkering heeft dus niet aangetoond dat betrokkene naar de toekomst toe niet ten laste zal vallen van het sociale bijstandsstelsel. Daarnaast worden bewijsstukken voorgelegd aangaande een uitkering van de FOD sociale zekerheid van haar garant. Echter dient er vastgesteld te worden dat deze uitkering lager is dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand verleend kan worden voor twee meerderjarige samenwonenden. De uitkering is met andere woorden niet hoog genoeg om te voorzien in het persoonlijk onderhoud van de garant en van betrokkene. Nergens in het dossier zijn er bewijsstukken terug te vinden waaruit afgeleid kan worden of betrokkene over andere inkomsten kan beschikken om zo te voorkomen dat zij ten laste zal vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Gezien bovenstaande bevindingen, en bij gebrek aan concrete bewijzen, dient er geconcludeerd te worden dat betrokkene er niet in geslaagd is aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden (art 40, §4, 1e lid, 2° - wet 15.12.1980). Bijgevolg kan haar verblijf langer dan 3 maanden als burger van de Unie niet erkend worden."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft. Volgens dit wetsartikel is een verzoekster niet verplicht een synthesememorie in te dienen, zij dient enkel tijdig de griffie in te lichten of zij al dan niet een synthesememorie wenst in te dienen. Indien zij ervoor kiest een synthesememorie in te dienen, zoals in dit geval, dan kan de Raad enkel rekening houden met de argumenten die ontwikkeld zijn in de synthesememorie. Eventuele pertinente argumenten die enkel in het verzoekschrift staan, maar door verzoekster niet worden hernomen in de synthesememorie mag de Raad niet langer mee in overweging nemen. Eveneens mag verzoekster

geen nieuwe argumenten ontwikkelen in een syntheseseminarie, daar dit procedurestuk enkel de bedoeling heeft om het verzoekschrift samen te vatten en een antwoord op de nota met opmerkingen te bieden en het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, de gelijkheid der partijen in het gedrang brengt. De ontvankelijkheid van het beroep wordt wel nog steeds beoordeeld op grond van het oorspronkelijk verzoekschrift.

Ten overvloede vermeldt de Raad nog dat aangezien de procedures in het Belgische vreemdelingenrecht bijzonder technisch zijn, het voor de samenstelling voor het dossier of minstens voor het opstellen van een verzoekschrift en al dan niet van een syntheseseminarie, van belang is zich te laten bijstaan door een raadsman gespecialiseerd in het vreemdelingenrecht met kennis van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie zoals o.m. de zaak Commissie t. België van 23 maart 2006, zaak C-408/03.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder merkt op in de nota met opmerkingen dat, nu verzoekster heeft nagelaten in het verzoekschrift aan te geven welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden, het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan een middel.

De Raad merkt echter op dat verzoekster in het verzoekschrift heeft gewezen op de motivering in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat niet voldoende is aangetoond in welke hoedanigheid zij haar uitkering krijgt, en dat zij deze motieven inhoudelijk heeft bekritiseerd en heeft getracht te weerleggen. Hieruit blijkt voldoende duidelijk dat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. De Raad merkt ook op dat verweerder in zijn nota, subsidiair, zelf dit middel in de uiteenzetting van verzoeker heeft kunnen onderscheiden en er ook in is geslaagd dit middel te beantwoorden.

De exceptie van verweerder wordt dan ook niet aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in de syntheseseminarie de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht dit middel toe als volgt:

"In mei 2018 heb ik in het Huis van Bruggeling een aanvraag gedaan voor een verblijfsvergunning, mij is op dat moment een tijdelijke vergunning verleend tot 23 november 2018. Bij deze aanvraag moest ik, volgens een lijst gegeven door een medewerker van de afdeling vervolledigen dossier Niet-Belg, de nodige papieren bijvoegen, wat ik ook gedaan heb. Toen het dossier volledig was is dit opgestuurd naar Brussel en na een half jaar bleek dat mijn inkomsten niet voldoende was/is.

Volgens het Huis van Bruggeling was het dossier compleet en nu lees ik in de brief van u d.d. 30 januari 2019 dat er niet voldoende was aangetoond door mij dat ik genoeg inkomen had. Het lijkt mij dan dat het huis van Bruggeling in gebreke is gebleven bij het vervolledigen van mijn dossier alhoewel ze over dezelfde financiële gegevens beschikte als welke ik u heb toegezonden d.d. 3 januari 2019.

Ook ben ik op 12 juni 2018 getrouwd met P.R.M. G. hij is geboren te Brugge en bezit de Belgische nationaliteit.

Is dit ook niet voldoende om een verblijfsvergunning te krijgen?

Wij zijn heel erg verdrietig dat we niet als een getrouwde eenheid worden beschouwd.

Hopende en erop vertrouwend dat alles nu goed komt en ik officieel en in de echt verbonden samen kan en mag wonen met mijn echtgenoot"

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het respect voor de materiële motiveringsplicht moet gebeuren in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing steunt.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° [...];

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° [...].

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van Unieburger, waarbij met name wordt gewezen op de voorwaarde dat zij als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet aantonen over voldoende inkomsten te beschikken om te voorkomen dat ze ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De gemachtigde is daarbij ook uitdrukkelijk ingegaan op de voorgelegde stukken aangaande verzoeksters UWV-uitkering en heeft met name opgemerkt dat verzoekster niet aantoont in welke hoedanigheid en waarom zij deze uitkering krijgt, of zij deze in de toekomst kan behouden, ook als zij naar België verhuist, en of deze even hoog zal blijven. Daarbij wordt ook opgemerkt dat deze uitkering in juni 2018 is gedaald, wat volgens de gemachtigde doet vermoeden dat ze degressief van aard is. Ook op de bewijsstukken aangaande een uitkering van de FOD Sociale Zekerheid die haar partner ontvangt is de gemachtigde in de bestreden beslissing ingegaan. Hierover heeft de gemachtigde gemotiveerd dat deze uitkering lager is dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand verleend kan worden voor twee meerderjarige samenwonenden, zodat de uitkering niet hoog genoeg is om te voorzien in het persoonlijk onderhoud van verzoekster en haar partner.

Verzoekster geeft in de synthesesamenvatting eerst een feitelijke uiteenzetting weer waarin ze verduidelijkt in mei 2018 een aanvraag te hebben ingediend van een verklaring van inschrijving als unieburger en houder van toereikende bestaansmiddelen. Verzoekster verklaart daarbij een vergunning gekregen te hebben voor de duur van zes maanden en dat ze werd verzocht de nodige documenten toe te voegen om haar dossier te vervolledigen. Verzoekster stelt dit ook gedaan te hebben en dat haar dossier, toen het volledig was, naar Brussel werd opgestuurd. Na een half jaar werd vervolgens door de gemachtigde gesteld dat zij niet voldoende inkomsten kan voorleggen.

Deze feitelijke uiteenzetting vindt steun in het administratief dossier. Er blijkt dat verzoekster op 25 mei 2018 een aanvraag van een verklaring van inschrijving heeft gedaan als Nederlandse houder van toereikende bestaansmiddelen. Verzoekster werd in het bezit gesteld van een bijlage 19 en werd verzocht binnen de drie maanden, dus voor 24 augustus 2018, het bewijs voor te leggen van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon en het bewijs van een ziektekostenverzekering. De stad Brugge heeft op 5 juli 2018 geoordeeld dat alle stukken werden voorgelegd en heeft de aanvraag overeenkomstig artikel 51, § 1, vierde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het Vreemdelingenbesluit) overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel.

Verzoekster wijst vervolgens op het feit dat volgens de stad Brugge (het Huis van de Bruggeling) het dossier compleet was en is verbaasd dat volgens “de brief van 30 januari 2019” toch wordt geoordeeld dat zij niet voldoende heeft aangetoond over voldoende inkomsten te beschikken. Zij meent dan ook dat de stad Brugge (het Huis van de Bruggeling) in gebreke is gebleven bij het vervolledigen van haar

dossier alhoewel ze over dezelfde financiële gegevens beschikte als degene die verzoekster heeft toegezonden op 3 januari 2019.

Met de brief van 30 januari 2019 gaat de Raad ervan uit dat verzoekster doelt op de nota met opmerkingen van verweerder.

In wezen voert verzoekster aan dat nu de stad Brugge reeds had geoordeeld dat het dossier volledig was wat betreft het aantonen van de voldoende bestaansmiddelen, de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken hier niet meer kon op terug komen of minstens dat het Huis van de Bruggeling in gebreke is gebleven bij het vervolledigen van het dossier wat betreft de financiële gegevens.

De Raad kan dit standpunt van verzoekster niet volgen. Er moet immers op gewezen worden dat de taak van de stad Brugge en van de Dienst Vreemdelingenzaken binnen de procedure verschillend is.

Artikel 51, § 1, vierde lid en § 2 van het Vreemdelingenbesluit luiden als volgt:

“§ 1

[...]

Indien de burger van de Unie de vereiste documenten overlegt binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag onmiddellijk door aan de gemachtigde van de Minister, behalve indien het recht op verblijf onmiddellijk aan de burger van de Unie is toegekend conform § 3.

§ 2

[...]

Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

Hieruit blijkt dat de taak van de burgemeester of zijn gemachtigde, in casu de stad Brugge, er enkel in bestaat in eerste instantie na te gaan of de vereiste documenten door verzoekster werden voorgelegd. Dit houdt in dat de stad Brugge louter nagaat of er stukken worden voorgelegd die de bestaansmiddelen en ziektekostenverzekering kunnen aantonen. Als er dergelijke stukken worden voorgelegd, stuurt de stad Brugge de aanvraag onmiddellijk door aan de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is dan vervolgens aan de minister of zijn gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken om over te gaan tot een inhoudelijke beoordeling van die stukken, meer specifiek of inhoudelijk inderdaad voldoende bestaansmiddelen zijn aangetoond, met uitzondering van de specifieke situatie in artikel 51, § 3 van het Vreemdelingenbesluit.

Op grond van dit betoog, waarbij verzoekster ook niet ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing, kan de Raad niet aannemen dat de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Waar verzoekster in de synthesememorie verwijst naar de stukken die zij bij het verzoekschrift van 3 januari 2019 had gevoegd en waaruit wel zou blijken dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt – met name een verklaring betreffende de vervangingsinkomsten van verzoekster als partner van een persoon met een handicap, een brief betreffende de inhouding van een premie voor vrijwillige volksverzekeringen bij de Sociale Verzekeringsbank, documenten betreffende verzoeksters arbeidsverleden, een verklaring over de stopzetting van verzoeksters toeslag op haar WAO-uitkering vanaf 1 juni 2018, gedetailleerde betalingsspecificaties aangaande verzoeksters uitkeringen in 2018 en jaaropgaven betreffende haar uitkeringen van 2013 tot 2017 - stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster deze documenten aan de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken had overgemaakt voordat de bestreden beslissing werd genomen. Ook de bijlage 19 die verzoekster ontving bij het indienen van haar verblijfsaanvraag vermeldt niet dat deze stukken aan het bestuur werden overgemaakt. De Raad herhaalt zoals uitgelegd ter zitting dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing door hem moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (beoordeling ex tunc). Aangezien niet blijkt dat deze stukken voorlagen aan het bestuur toen de bestreden beslissing werd genomen, kunnen zij nu ook niet in de beoordeling door de Raad worden betrokken. Waar verzoekster lijkt te menen deze stukken wel degelijk aan het Huis van de Bruggeling te

hebben overgemaakt, levert zij hiervan geen begin van bewijs. De Raad wijst er echter op dat het verzoekster vrij staat om deze stukken over te maken in het kader van een nieuwe verblijfsaanvraag op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster er in de syntheseseminarie nog op wijst dat haar echtgenoot de Belgische nationaliteit heeft en zij als getrouwde eenheid een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen, wijst de Raad erop dat het verzoekster ook vrij staat om in het kader van een procedure voor gezinshereniging een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, als Nederlandse echtgenote van een Belg, en daarbij alle nodige stukken over te maken om aan te tonen dat zij aan alle voorwaarden voldoet om verblijfsrecht te krijgen op deze grond. De Raad heeft zelf niet de bevoegdheid om een verblijfsvergunning te verstrekken, zoals verzoekster vraagt.

Het enig middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES